

תשבץ העולם הזה 1179

אילנה דהאן מטבריה, מגישה לנו תשבץ מיוחד במינו. ניסיתי לשלב בתשבץ שלי את שני התחביבים ה-אהובים עלי. חיבור תשבצים והאזנה לפזמונים ישראליים. כמובן שלא יכולתי למלא את התשבץ כולו בפזמונים ולא יכולתי להמנע מדי ריני גיטש בכל תשבץ. אבל ניסיתי. אילנה הח' והפזמונים למיניהם לבקרה בטבריה.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
			18	17	16		15	
		19			23	22		20
			24					21
				27		26		25
					32			29
						31	30	
								34
						36		35
								39
						41		40
								44
								48
								49
								53
								54
								55
								58
								60

מאוזן: (1) כלי ינה; (4) אין דומה ה אולה... (10) חיות קרקס ורשה; (1) קייבו; (13) מר ז המחשבה; (14) ויכות; (15) שם רח ונערה; (18) ריאת צר; (19) צר; (20) ריקוד שראלי; (22) אספור; (2) מלת זרוו; (26) לי רכב שהפל ל זמו; (27) כיכר חם שלמה עגולה; (3) הר בדרום ה שמש מרכז לטור; (3) ים; (32) בן הסכא; (3) לא מת; (34) לך מטה; (36) תבואה; (3) חודש צום לבני איסלם; (39) שחור קפה; (41) עשה בני ו; (42) בו שטות אגיות; (44) ליצן; (4) שם צוללת; (48) טיטי לילה; (50) ריאה נפוצה בשרה הישראלית; (51) יש... (53) ... בירה חפרוה רועים; (55) רהבו; (57) זמן; (58) צליל בסולם הצלילים; (5) שנים כאלה הנם הצגה בדרמה; (60) לה נפוצה בקרב הנגהים.

מאונך: (1) שמחה; (2) מרכו הדם; (3) זמן לשינה; (5) ישן; (6) צהלת שמחה; (7) לת כאבו; (8) מנינה; (9) זו שחורת על צמה; (12) מתנה; (15) כחן הנגב; (16) הש ית; (18) מתחרו עם שוכבת; (21) שמתואר

הולנדי; (23) הפרה; (24) מספיק; (26) עושה קורות; (28) און; (29) שם פזמון ו מחזה שהוצג באוהל; (31) כל אחד שוה שורשה; (32) שפחה; (35) הצליל הראשון בסולם הצלילים; (37) שירי; (38) בת הנד; (40) מבני נח; (41) בתוכו; (43) ... יצילנו מרעב; (45) בן הווג של רומיה; (46) כל מלחמה; (47) איש שהקדיש חייו לה; (49) מלת שלילה; (52) לא טוה; (54) שר; (56) כנוי לאדם המבדילו מאדם אחר; (58) מטבע צרפתי.

כתב העולם הזה, היוצא לכסות מאורע, עמוס תמיד תפקידים. הוא רושם לעצמו את החיות, כדי לנצל מאוחר יותר לכתבת הרשימה. לעתים הוא מצלם. ויחד עם כל זה הוא ממלא תפקיד נוסף: הוא מהווה במת הברה של איש אחד לעיני העולם הזה.

כך קרה השבוע לן מרגלית, כתב העולם הזה. שהיה העמוד היחיד שהוזמן להילחט לטיול בני המושבים בנגב (ראה עמודים 10-12). מן הרגע שירד מן המכונית, ועד לרגע שחזר הביתה, נמצא בויכוח בלתי פוסק עם 70 הבנים והבנות, כמעט כולם בני המושבים הותיקים, אנשימפאיי מבטן ומלידה.

הויכוח התחיל בשעה 10 בערב, ליד מלון תלירוחם, נפסק זמנית קרוב לחצות, חודש בבוקר עם השכמה, נמשך בכל מנוחה, כאשר נעצר הטור לכמה דקות בצל אילן, כדי להינפש מעט מחום התמסין המחניק.

תוך כדי כך נתברר כי בני המושבים לא זה בלבד שהם קוראים נאמנים של העולם הזה, אלא שהם אף יודעים את תוכנו כמעט בעל פה. לא פעם, כשנישאו מרגלית העיף להם המק מגושא מסויים עלידי תשובה בלתי מדויקת, הוצף מיד קריאות מכל עבר, שי הכירו לו כי בגליון פלוני של העולם הזה, במאמר אלמוני, נאמר משהו אחר.

כך, למשל, כאשר הויכוח המאראתוני (תרתי משמע, כי הוא התנהל לאורך מס לול שעלה על 42 קילומטרים מאראתון לאתונה) הגיע ליחסים בין ישראל וגרמניה, טענו בני המושבים כי העולם הזה הסתכן כאן בסתירה. בעוד שתחילה צידד העתון ביחסים דיפלומטיים עם גרמניה, אף בשעה שמשלח ישראל עצמה עוד התנגדה לכך, הרי עתה, אחרי שיחת בין גוריון ואדנאור, היא מתנגד לכך.

(אין זה נכון. העולם הזה צידד מן הרגע הראשון ועד עצם היום הזה ביחסים מדיניים מלאים בין שתי המדינות. הוא רק תבע כי היחסים בין המדינות יתנהלו מתוך חשבון קר ומפוכח ותוך הימנעות ממעשים העלולים להחרף עוד יותר את היחסים בין ישראל וברית המועצות.)

לא היה זה המיד ויכוח דו צדדי. גם בין בני המושבים עצמם נחלקו לא פעם הדעות. היו ששללו את רוב מעשי העולם הזה, היו שהסכימו כי הוא העתון המענין ביותר במדינה, אך התנגדו לפרטים. לא תמיד לאותם הפרטים: אחדים היו מוכנים להשלים עם שער הסטריפטיו (שהרוב התנגד לו), והיו שי התנגדו להתרבות הסנסציוניות מפני שהן פוגעות בכוח השיכנוע של כתבות חשובות וצודקות, כמו "מתח ארב בכרמלית".

מענין שדחאק בכמה ענינים חשובים ביותר התייצב הרוב הגדול של המתחכמים בצד קו העולם הזה. הדוגמה הבולטת ביותר: ויכוח ממושך בין רוב הצברים בבין שטודנט יהודי אמריקאי שנלקח בטרמפ בדרך חזרה. מוטי גזית מכפר צורבורג ביטא את דעת הרוב כאשר טען כי מדינת ישראל

מערות שאני כוראת ותיקה, זו הפעם הי ראשונה שאני כותבת אליכם, ונרמשה לכך הכתבה "אנשי ריב".

לא אוכל להביע במלים את הוקרתי העי מוקה לעתון, וזאת משום שכבר כל המשך פנים המביעים רגשי הוקרה נכתבו, ואין לי רצון לחזור עליהם. אבל דבר אחד כן הייתי עושה, מה שבחורתי עוד לא עשה הייתי מוכנה להענין נשיקה רצינית ביותר לעורך הראשי, ואז בודאי הייתי פורקת עול של מספר שנים מלבי. (האם מר אנרי ענדו צעיר?) ענת איצקוביץ, תל אביב לדעתה. כן.

אינה צריכה לייצג את יהודי הפזורה ואינה צריכה להתערב לטובת האינטרסים שלהם. המדינה צריכה לייצג רק את האינטרסים של המדינה — דעה העולם הזה לרוח למענה, לבדו, מזה שנים. בסופו של דבר העולמה הטענה שהעולם הזה עושה פחות מדי, לא יותר מדי, מדוע, למשל, אין הוא מקדיש די מקום לבעיות חקלאיות?

★★★

בין קוראי העולם הזה נמצאים אחדים שאינם מסתפקים בקריאה, אלא ניגשים לה סיק מסקנות, כנאה לאזרחים בעלי הכרה. אחד מאלה הוא יעקוב אלדר, משכונת מוני טפיר, תל אביב.

לפני כמה שבועות גילה העולם הזה (1173) קניניה ככוערת בין פקידיו בנק וספר סרים בבאר שבע, לסחטת כספים בן הבדל אים מוכי הבצורת. הפקידים בנק הפועלים בעיר היו אומרים לבדואים כי מענקי נזקי הבצורת שלהם עדיין לא הגיעו, ואילו בחוץ ניגשו אל הבדואים ספרסים שהציעו לפרוע את הפיצויים תמורת אותים שמנים. ברע שהבדואי היה נותן להם את ההמחאה, היו נכנסים לבנק וגובים את הסכף מן הפקיד. אלדר שלח מכתב למנהל הבנק, תבע הס בר. הוא זכה לתשובה (מס' 53294, מיום ה-29 במרס, 1960). היא כללה, תוך הרבה התחמקויות, אישור עלון לבכונות חקירתו. "אין או קוראים עלון זה ועל כל גם ידיעה זו אינה ידועה לנו", ממרה המנהל היקר להסביר, פן ייחשד באפיקורסות. "ה ממשלה, כידוע, הקציבה בזמנה סכום של מיליון לירות לחלוקה בין הבדואים, והמ ציאה רשימות שמיות על כל הסכום הנ"ל. מאידך, כספים אלה נתקבלו טפין טפין, ומ כאן נבעו תסבוכות שונות, אך לא בדיוק כפי שמתארן העולם הזה".

מוסיף המנהל: "כפי הראה נהגו מספר תושבים בבאר שבע, יהודים וגם ערבים, לתת הלהאה לבדואים עליה שבון המענק שהם עמדו לקבל מאת הממשלה. וזאת בלי כל קשר עם בנק הפועלים וללא ידיעתו. בזמן התשלום בבנק היו גותני הלהאות אלה באים ליד הבנק כדי לקבל חזרה מן הבדואים את הכסף שאלה היו חייבים להם... המשטרה מאשימה אחד מעובדינו כשניפנו בבאר שבע כאילו היה מעורב בענין זה, בזאת שהיה מוסר למלחים את שמות הבדואים שעמדו לקבל המענק. הפקיד כשלעצמו מכחיש ה דבר, אבל אנו הפסקנו את עבודתו של הנ"ל עד לגמר הביור עלידי המשטרה". מפליא: אם הענין כל כך תמים כפי שה המנהל מעמיד פנים, היכן האישום הפלילו שהפעיל את המשטרה?

לוי אשתי

מכתבים

מה יפה ומה נאה?

ססתבר, אם כן, שארם קרוב לעצמו. עד שאין מנדנים אותו כספום רניס, הוא נשאר ארוש. כשקראתי את המאמר על הצנוורה ומר ניינשפון נביאה (העולם הזה 1170), השתי שמישהו לוחם כאן מלחמה קרובה לי מאד, קרובה לי יותר ממכה וכ מה מלחמות אחרות בשדות שונים, ומסילא אני חש צורך להניב. ראעקא שחזר המחץ הבלתי ריניל המתלה בכמה וכמה ממאמריו החושפניים של "העולם הזה" נתרדל כאו, לנבי דיר, והפר לרשימה כרוניקלית נאה, נימה נאותה של ללגו קל. אלם, פרט לכותרת, הסרה כאן רוח הלוחמה, הסטריפ טו"ח החושפני עד ליסודות הבעיה, כמו שזה מצוי במאמרים אחרים, למשל כספום המר הים על הכרמלית. הסכנה שבהתפשטות "נידול" הצנוורה אינה פחותה מכמה סכנות צבוריות אחרות, העולם הזה מתריע עלי

בירג

יפהו? מאילו יסר יות ביולוגיים ופסי כלוגיים עליונים כ כלוגיים השומר על עם שלם מפני, שה דים, המון על ה מוסר של עם שלם מפני "ניוון"? מה דינו של אדם העושה בבירורו והנאותו של עם כבתור עלו, קוצע על יסיו ועל שמאל, כבחינת — מזה או אתם נהנים מזה כן אתם נהנים, מזה אתם מוחריים ומזה ר"ל אתם נהנים וכיו? ומה אם שיפוטיו של האלוהי הזה מוסעים? ואם יש מועצה ה